

1489 15/11 23: 1. Beh. af F. t. midlert. L. om Ændr. i de nug. Regler for kommunal Beskatning. 1490

at ogsaa Kirkeskatten og de Gebyrer, der muligvis fremkommer, naar der er foretaget en forgæves Udpantning, ogsaa kan tilbageholdes i Lønnen. Naar jeg nævner Kirkeskatten, er det, fordi Regeringen og det store Flertal her i Rigsdagen var saa elskværdigt at sige til Kommunerne: Menighedsraadene, Stiftsøvrighederne og Kirkeministeriet bestemmer, hvor meget der skal svares i Kirkeskat, men Kommunerne skal have Arbejdet med at paaligne den og opkræve den. Men saa synes jeg ogsaa, det er rimeligt, at man særlig da Kirkeskatten i mange Tilfælde indeholdes i det samme Beløb som Kommuneskatten og opkræves under eet med den, kan kræve den betalt hos Arbejdsgiveren. Spørgsmaalet om, hvorvidt man kunde anvende en lignende Bestemmelse ogsaa overfor gifte Skatteydere, har været fremme, men jeg tror dog ikke, det lader sig gøre. Der er efter min Mening stor Forskel paa gifte og ugifte Skatteydere, og medens jeg finder det rimeligt, at Kommunerne kan sikre sig Skatten hos de ugifte Skatteydere, der snart kan opholde sig i en, snart i en anden Kommune, kan man ikke sige, at det samme Forhold gør sig gældende overfor de gifte Arbejdere. Disse har jo altid et Hjem, de har mere blivende Sted end de ugifte, og medens Bestemmelsen for de ugiftes Vedkommende rammer alle ens, idet de fleste ugifte er ansat i en eller anden Virksomheds Tjeneste, gælder det ikke for de giftes Vedkommende, der vil Bestemmelsen saa godt som udelukkende komme til at gaa ud over Arbejderne, og jeg mener ikke, man kan stille Arbejderne anderledes end andre Borgere i Samfundet. Hvis der var Mulighed for at træffe saadanne Bestemmelser, at man kunde inddrive Skatten hos alle, der bevidst søgte at unddrage sig deres Skattepligt, vilde det være udmærket. Man har jo f. Eks. det Tilfælde, at næringsdrivende søger at blive fri for at betale Skat ved at have alt deres Inventar, Bohave o. s. v. paa Købekontrakt, saaledes at de ikke ejer det mindste, hvori der kan gøres Udlæg. Jeg kender bestemte Tilfælde, hvor næringsdrivende i mange Aar ikke har betalt nogen Skat, fordi de, hver Gang man kom og vilde foretage Udpantning, sagde: Jeg

ejer intet, der er ikke noget at faa. Det er et urimeligt Forhold, og hvis man kunde træffe Foranstaltninger overfor alle dem, der bevidst søger at unddrage sig deres Skattepligt, vilde jeg gerne være med dertil, men en Udvidelse af § 16 til ogsaa at omfatte gifte Skatteydere vilde ikke ramme det, man tilsigtede, og derfor mener jeg ikke at kunne gaa med dertil.

Dernæst vilde jeg gerne henstille, om det ikke vilde være praktisk — det er et Forslag, der er fremkommet i Købstadforeningens Bestyrelse og vist er tilstillet Indenrigsministeren, men først efter at Lovforslaget og dets Bilag er blevet trykt —, at Kommunalbestyrelserne i de Tilfælde, hvor Stats- og Kommuneskatter tilsammen kun udgør 10 Kr. aarlig, blev bemyndiget til, hvis de ønskede det, at opkræve Beløbet paa een Gang. Naar et Skattebeløb af 3—4 Kr. skal opkræves i 4 Gange, betyder det meget let, at det hele gaar med til Omkostninger. Hvis Kommunalbestyrelsen ikke vilde benytte sig af denne Ret, skulde den kunne undlade det. Der kan ganske vist fremkomme Vanskeligheder, naar de paagældende Skatteydere flytter, men de vilde dog være af mindre Betydning, og jeg tror, at en saadan Bestemmelse vilde være praktisk.

Ligeledes mener jeg, at det vilde være praktisk, om en lignende Bestemmelse som den, der gælder i Statsskatteloven, at Dødsboer og Konkursboer skal svare Skat henholdsvis Kvartalet, Halvaaret eller Helaaret ud, ogsaa kom til at gælde for Kommuneskatter.

Jeg vil ogsaa henstille, at man i den kommunale Skattelov optager de Straffebestemmelser, der er gældende i Statsskatteloven. Der er jo mange, der undlader at opgive deres Indtægt eller opgiver urigtigt og derved kommer til at betale for lidt Skat. Under Finanslovbehandlingen blev det jo stærkt drøftet, at der var mange Landboere, der ikke betalte den Skat, de egentlig var pligtige til, og den højtærede Finansminister, tror jeg, det var, henviste til, at i Byerne kunde man fremdrage lignende Eksempler, for Lægers, Dyrlægers og mange andres Vedkommende. Deri har Finansministeren Ret; saaledes er jo Forholdet. Man har haft mange Eksempler paa, at en Mand har opgivet